Kázání 16. 12. 2018 (3. adventní neděle)

Fp 4,4-9

Úvod

Dobré ráno, bratři a sestry,

dnes je 3. adventní neděle, hoří už 3. svíčka na adventním věnci a my se tak dostáváme do druhé poloviny tohoto zvláštního období očekávání, kterým advent je. Možná to tak všichni neprožíváte, ale mě se zdá, že advent je doba, kdy nějak více než jindy ožívá zpráva o naději v Ježíš Kristu. Evangelijní zpráva mi připadá nějak hmatatelnější a představitelnější.

V Kristu přichází změna, on přišel obrátit věci naruby. A na tuto skutečnost si během adventní doby můžeme skoro sáhnout.

Do předvánočního shonu, kdy se všichni snažíme do Vánoc dodělat všechny potřebné úkoly v práci, nakoupit všechny dárky a sehnat všechny nepostradatelné pochutiny na štědrovečerní stůl, zní dobrá zprávu o naději, radosti a pokoji, které přinesl na svět Ježíš Kristus.

Do dlouhých mrazivých nocí zní zvěst o Světle, které tma nepohltila,q a všeobjímající Boží lásce, která přišla do světa.

Tahle symbolika adventu může silně promlouvat i do situací našich životů. I do těch chce Kristus vstupovat a obracet je naruby. I do našich životů chce přinášet radost, pokoj, naději a lásku.

Čtení *- Fp 4,4-9*

Modlitba

Kriste, děkujeme ti za tvůj příchod do světa a za radost a pokoj, do kterého nás zveš. Prosím tě dej svého Ducha, abychom mohli uslyšet i v tuto chvíli tvoje pozvání. Buď mezi námi.

Amen

Text, který jsme přečetli je takový soubor Pavlových tipů na dobrý život. Na první pohled nám může připadat, že je to seznam rad, které spolu nějak zvlášť nesouvisí. Mají ale jedno společné. Snaží se čtenářům přiblížit realitu života v Kristu a nabídnout mu tuto realitu, do které sám může vstoupit.

4 „Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!“

Pokud si pozorně přečtete celou epištolu Filipským, zjistíte, že ústředním tématem je zde **radost**. Pavel povzbuzuje Filipské k radosti a sám píše o své radosti, kterou z Filipských má.

To je ale zvláštní. Pavel totiž také mluví o tom, že je uvězněn. Vůbec nejspíš netuší, co s ním bude a s velkou pravděpodobností ho v brzké době čeká smrt. Přesto ale mluví o radosti.

Je vůbec možné, aby člověk v Pavlově situaci mohl prožívat radost? Položme si možná jinou otázku. Co tím Pavel myslí, když mluví o radosti? Vybízí čtenáře, aby byli veselí? Aby si, jak se říká, užívali života? To by v jeho postavení znělo trochu podivně.

Z jiného Pavlova listu, konkrétně Galatským, víme, že on sám chápal radost především jako **ovoce Ducha svatého**. Když mluví o radosti, má na mysli výsledek dlouhodobého procesu proměny člověka, kterou v něm koná Hospodin. Radost je dar, který je člověku v Kristu nabídnut. Je to realita, do které může vstoupit.

Písmo popisuje, že také Hospodin se raduje ze svého stvoření, jak jsme slyšeli v prvním čtení z proroka Sofonjáše. Radost je tedy něco, co je přímo vlastní Bohu.

Výzva *„radujte se v Pánu“* je tedy více než výzva k pozitivnímu myšlení. Je to pozvání k životu v Božím království tady na zemi. Pozvání k hluboké jistotě, že Ježíš je Pánem nad každou naší situací, ať se zdá sebevíc bezvýchodná. Proto si může Pavel dovolit říct, radujte se *„vždycky“,* neboli *v každý čas*.

Není to ale to jediné, k čemu nás Pavel zve. Nejde jen o nás samotné. Radost, ve které můžeme žít je sdílená radost s lidmi kolem nás. Stejně jako nás Kristus zve do života v radosti s ním, máme zvát ostatní ke stejnému zdroji radosti.

5„Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko.“

Slovo, které ekumenický překlad překládá jako *mírnost*, je překládáno různě. Vlídnost, trpělivost, skromnost, jemnost. Jeden překlad uvádí *„ať celý svět ví, že jste ochotní jít druhému naproti“*[1].

Ať už tento výraz přeložíme jakkoliv, jedno je jasné. Realita života v Kristu, která je důvodem hluboké radosti člověka, ovlivňuje naše vzájemné vztahy.

Několik veršů před přečteným textem Pavel domlouvá dvěma sestrám z Filip, aby byly *„zajedno v Pánu.“* Život v Kristu nabízí možnost vidět naše vzájemné spory a rozdíly jako nepodstatné. Máme možnost odložit sváry a nedorozumění, vše, co nás rozděluje, a hledat to, co máme společné, kde můžeme být zajedno.

Zdá se mi, že takový přístup může být i lékem pro dnešní dobu plnou rozdělení. Dřív, než začnu hledat všechno, čím se liším od druhého, dřív než začnu formulovat argumenty, proč

[1] *„Let all the world know that you will meet a man half-way.“* (C. Kingsley Williams)

můj názor na věc je správný (a proč si myslím, že druhý tvrdí nesmysly), mám možnost se zastavit a v druhém uvidět člověka, jako jsem já, člověka, pro kterého stejně jako pro mě přišel Kristus na svět a za kterého také položil život.

Život v Kristu není individuální záležitost, ale do hloubky proměňuje naše vzájemné vztahy.

[6]„Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.“

Pavel neříká, že před starostmi můžeme zavřít oči. Život v Kristu nenabízí levný optimismus. Žádné „hoď starosti za hlavu”. Jak by k něčemu takovému mohl vyzývat Pavel, který neví, zda nebude během několika dnů popraven?

Pavel zve k životu v jistotě, že naše starosti nemusíme nést sami. Bůh naše žádosti slyší, zajímá se o nás a je nám nablízku. *„Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“* (Mt 11,28)

Život v Kristu je život ve vědomí, že vše, co máme, včetně života samotného, přijímáme z dobrých Božích rukou. To vede k pokoře a vděčnosti a zároveň nám to umožňuje v každé situaci stát s jistotou, že Hospodin ji má pod kontrolou.

[7]„A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.“

Takový život ve vděčnosti a odevzdanosti bude podle Pavla naplněn Božím pokojem.

Co se tím ale zase myslí? Podobně jako tomu bylo s radostí, nejde jen náš psychický stav. Pokoj nezískáme pomocí relaxačních metod.

V Božím pokoji můžeme zakusit kousek nebeského království na zemi. Pokoj Boží je realita vykoupeného lidství v Kristu. Je to hluboké vědomí toho, že je člověk smířen s Bohem. A nejen s Bohem, ale i s druhými. Opět se zde opakuje, co už bylo řečeno. Život v Kristu má dopad na naše vztahy. I ve vztahu k druhým lidem můžeme nechat působit Boží pokoj. I zde může a má docházet ke smíření.

Pokoj tady navíc aktivně „střeží lidské srdce a mysl“. Pokoj, do kterého jsme zváni, může ovlivnit i to, jak a o čem přemýšlíme a čím se zabýváme

[8]„Konečně, bratří, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu.“

Až moc často máme tendenci přemýšlet o negativních věcech. Trápíme se starostmi našeho každodenního života, trápí nás politická situace u nás i v celém světě. Jistě to nejsou

věci zbytečné a křesťané mají podle mě o těchto věcech přemýšlet a přinášet svůj pohled na věc.

Je ale potřeba říct, že u toho nesmí zůstat. Je potřeba říct, že život na tomto světě přináší mnoho dobrého. V naší zemi, v naší kultuře, v politice i mezi obyčejnými lidmi je možné nacházet věci *„pravdivé, čestné, spravedlivé a čisté“*.

Jako křesťané, jako lidé, kteří se rozhodli přijmout pozvání k životu v radosti a pokoji, máme hledat tyto dobré věci kolem nás. Těmto dobrým věcem máme tleskat, máme o nich mluvit, sdílet je s druhými.

A když Pavel používá slovo „*o všem*“, myslím, že opravdu myslí vše. Nemusí to být věci, které vytvořili křesťané. Vždyť všechno dobré je nutně z Boha. Slovy Augustina: *„Všechna pravda je Boží pravda.“*

A tak „[9]***čemu jste se naučili, co jste přijali a uslyšeli i spatřili, to čiňte. A Bůh pokoje bude s vámi****.“*

Amen